

Яйця акромантули
визначені неринковим
товаром класу «А»

АКРОМАНТУЛА

Acromantula

K.M.M. Класифікація: XXXXX

AКРОМАНТУЛА — ПОТВОРНА шестиока павучиха, що має здатність розмовляти людською мовою. Походить з Борнео, де живе в гущавині джунглів.

Основні риси — густа чорна шерсть на тілі, розмах лап до 4,5 метрів; клешні, що характерно клащають, коли акромантула збуджена або сердита; отруйні видлення.

Акромантула — м'ясоїдний хижак, віддає перевагу великій здобичі. Плете своє павутиння у формі купола на поверхні землі. Самці більші за самців і можуть відкладати до сотні яєць одночасно. Ці яйця м'які й білі, завбільшки з великий м'яч. Малі павучата вилуплюються протягом шести-восьми тижнів. Відділ нагляду й контролю за магічними істотами надав яйцям акромантули категорію неринкового товару класу «А», а це означає, що за їхнє імпортування або продаж призначають сувере покарання.

Припускають, що цю бестію вивели самі чаклуни, ймовірно, з метою захисту своїх поселень та охорони скарбів, оскільки зазвичай заради цього їх створюють магічних монстрів.¹ Не зважаючи на майже людський інтелект, акромантула не піддається дресируванню і є вкрай небезпечна як для чаклунів, так і для маглів.

Чутки про заснування в Шотландії цілої колонії акромантул залишаються непідтвердженими.

1. Звірі, що мають здатність розмовляти людською мовою, звідки навчаються цьому самостійно; винятком є хіба що джарви. Заборона

на експериментальне розведення набрала чинності лише в цьому столітті, тоді як акромантулу було вперше помічено 1794 року.

ПОПЕЛЯШКО

Ashwinder

К.М.М. Класифікація: XXX

ПОПЕЛЯШКО УТВОРЮЄТЬСЯ тоді, коли магічному вогнищу² дозволяють безконтрольно палати надто довгий час. Ця тоненька блідо-зелена змійка з палаочими червоними очками вислизає з жаринок залишеного без догляду вогню і заповзає кудись у тінь приміщення, залишаючи по собі попелястий слід. Попеляшко живе лише годину і впродовж цього часу підшуковує собі темне відлюдне місце, щоб відкласти яйця, після чого розсипається на пил.

Яйця попеляшки яскраво-червоні й випромінюють сильний жар. Якщо їх вчасно не знайти й не заморозити відповідним закляттям, то за кілька хвилин вони спалять увесь дім. Кожний чарівник, який зрозумів, що в приміщенні знаходиться бодай один попеляшко, повинен негайно його вистежити й локалізувати гніздо з яйцями. Заморожені яйця мають велику цінність і використовуються для виготовлення любовного зілля, а ще їх можна їсти, щоб вилікуватися від пропасниці. Попеляшки поширені по цілому світі.

Яйця попеляшка
яскраво-червоні
й випромінюють
сильний жар

АВГУРІЯ

Augurey

(або ІРЛАНДСЬКИЙ ФЕНІКС)

К.М.М. Класифікація: XX

БАТЬКІВЩИНА АВГУРІЙ — Британія та Ірландія, хоч подеколи її можна зустріти і в інших країнах північної Європи. На вигляд авгурія нагадує недогодованого грифа — це хирлява й вічно скрботна зелено-чорна пташка.

Авгурія надзвичайно полохлива, гніздиться в ожинових чагарниках, харчується великими комахами й феями, літає тільки під проливним дощем, а решту часу ховається в своєму сльозоподібному гніздечку. В авгурії характерний глухий пульсуючий крик, який провіщає, як колись вважали, смерть. Чарівники обходили стороною авгурині гнізда, остерігаючись почути це душогубне пулькання, — подейкували, що не один чаклун зазнав серцевого нападу, коли, проходячи повз чагарник, раптом чув голосіння невидимої авгурії.³ Однак ґрунтовні дослідження виявили згодом, що авгурій своїм голосінням просто провіщає наближення дощу.⁴ Відтоді за авгуріями закріпилася слава домашніх синоптиків, хоч багато кому може здатися нестерпним їхнє мало не безперервне пулькання впродовж дощових осінніх місяців. Пера авгурій зовсім не надаються для письма, адже вони чорnilонепроникні.

2. Будь-яке вогнище, до якого додають якусь магічну речовину, наприклад, порошок флу.

3. Відомо, що Урік Дивний спав у кімнаті, де було з півсотні його ручних авгурій. Під час однієї неймовірно дощової осені голосіння цих авгурій переконало Уріка, що він помер і став привидом.

Подальші його спроби пройти крізь стіни власного будинку призвели до того, що він, як писе його біограф Радольфус Пітіман, «отримав десятиденну контузію».

4. Див. «Чому я не вмер, коли голосила авгурія» Гуллівера Покебі (В-во «Маленькі червоні книжечки», 1824).

ВАСИЛІСК

Basilisk

(або Зміїний король)

К.М.М. Класифікація: XXXXX

Перший історично зафікований ВАСИЛІСК був виведений Герпом Смердючим, грецьким темним чаклуном і парсемовцем, який виявив у результаті численних експериментів, що з курячого яйця, висидженого жабою, вилуплюється гігантський змій, наділений дуже небезпечними здібностями.

Василіск — ядучо-зелений змій, що сягає до п'ятнадцяти метрів завдовжки. Голову самця прикрашає яскраво-червоне оперення. Його зуби виділяють смертельну отруту, та найстрашніша його зброя — погляд великих жовтих очей. Той, хто в них погляне, миттєво помре.

Якщо в нього буде достатньо їжі (а Василіск харчується всіма видами ссавців і птахів, а також більшістю плазунів), змій може прожити надзвичайно довго. Василіск Герпа Смердючого проіснував, за переказами, мало не дев'ятсот років.

Виведення Василісків було оголошено незаконним ще за часів середньовіччя, хоч факт цієї процедури легко приховати — достатньо забрати куряче яйце з-під жаби, якщо Відділ

нагляду й-контролю за магічними істотами нагряне з перевіркою. Однак Василіски є загрозою навіть для темних чаклунів, адже ніхто, крім парсемовців, не здатен ними керувати, тому в Британії впродовж останніх чотирьохсот років не було зафіковано жодного факту появи Василісків.

З курячого яйця, висидженого жабою,
вилуплюється гігантський
змій, наділений
дуже небезпечними
здібностями

КОЗЛОКОС

Billywig

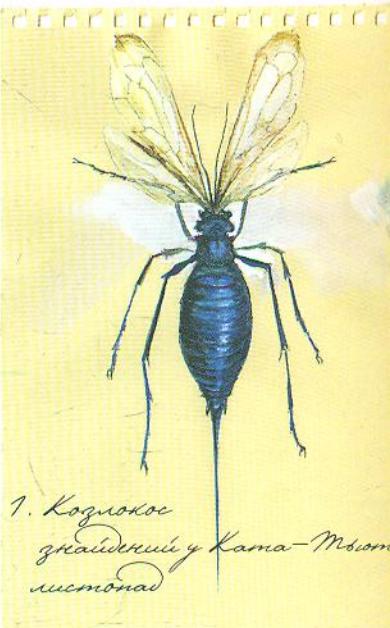
К.М.М. Класифікація: XXX

КОЗЛОКОС — КОМАХА родом з Австралії.

Довжина її разючо-синього, мов сапфір, тіла не більше сантиметра, проте швидкість в неї така, що магли її майже не помічають, та й деяким чарівникам це вдається лише після того, як козлокос їх ужалить. Крильця козлокаша розміщуються на голові і крутяться з такою швидкістю, що він обертається в повітря, наче пропелер. Знизу на тілі знаходиться довге жало. Ті, кого вжалить козлокос, відчувають спочатку запаморочення, після чого починається левітація (підймання в повітря).

Цілі покоління юних австралійських відьом і чарівників намагаються впіймати козлокашів і змусити їх себе вкусити, щоб насолодитися цим побічним ефектом, хоч передозування укусами може привести до того, що жертва цілими днями безконтрольно ширятиме в повітрі, а іноді внаслідок потужної алергічної реакції взагалі не зможе приземлитися.

Сушені козлокашові жала використовують для деяких настоянок, а ще, за певними припущеннями, ці жала є неодмінними компонентами популярних солодких свистобджілок.

Знизу на тілі знаходить
довге жало

